CAPITOLUL III

“CULTURA FIZICĂ, COMPONENTĂ A DOMENIULUI DE CERCETARE AL TEORIEI CULTURII FÎZICE”

Lecția 8

TEMA:“Cultura fizică - proces continuu.”

Cultura fizică - proces continuu.

Caracterul prospectiv al educației în general presupune raportarea sa permanentă nu numai la condițiile şi cerințele prezente ale societății, ci şi la cele de viitor. Formarea individului în acest context amplifică funcția educației de integrare activă în viața societății.

Revizuirea obiectivelor şi ierarhizarea lor scot în relief educarea capacității de adaptare continuă a individului prin conținut şi tehnici distincte, la rigorile mereu în schimbare.

Ditnensiunea temporală a educației defmeşte caracterul său permanent şi presupune angajarea individului într-un proces de formare, cukivare, în toate etapele sale ontogenetice. Educația fîzică ca proces continuu reuneşte în forme de organizare specifice tânăra generație, generația adultă şi vârstnicii, neexistând deosebiri esențiale între grupele de indivizi, în ceea ce priveşte trăsăturile generale ale acțiunii educaționale.

Deşi educația fizică şcolară este subsistemul cel mai bine reprezentat, se impune reconsiderarea ei ca aptivitate, în sensul "prelungirii" sale şi la celelalte categorii de vârstă, astfel încât să devină un continuum care însoțeşte individul din primii ani ai vieții până la senescență. Din această perspectivă, se resimte iipsa unor preocupări pe linia unor sisteme de educație permanentă complementară, compensatoare, care să răspundă nevoilor sociale, economice, culturale ale populației de toate vârstele.

Lărgirea cadrului şcolar al educației spre un cadru de referință mai extins, extraşcolar, pare să răspundă în mai mare măsură acestor cerințe.

În societățile care cunosc o accentuată dinamică a dezvoltării, se impune ca cetățenii acestora să posede rezistență superioară, capacitate de adaptare crescută la schimbările sociale permanente, condiții în care formarea continuă a adultului, a vârstnicului devine o necesitate.

Acest adevăr nu se referă numai la domeniile cunoaşterii profesionale, ci şi la aspecte care țin de ființa biologică a individului, de potențialul său funcțional, motric, supus permanent unor noi provocări, de pildă lucrul în fața computerului, care reclamă coordonări manuale de finețe, atenție concentrată, alte profesii care impun un anumit aspect fizic sau o condiție fizică superioară, profesii care se desfaşoară în medii neobişnuite sau în condiții speciale de microclimat - piloți, scafandri, mineri, în care adaptările funcționale sunt deosebite.

La efortul permanent al individului de a răspunde printr-un comportament adecvat la influențele mediului, educația fizică permanentă vine să ofere suportul organic, funcțional atât de necesar şi pe care nici un alt tip de activitate nu îl poate realiza.

Câmpul de acțiune al culturii fîzice ca proces continuu este nelimitat, oferind posibilități de recompensare, reechilibrare, defulare, îmbunătățire a condiției fizice, angajare în activități de grup etc, toate acestea plasând individul pe o poziție solidă în raport eu el însuşi şi cu ceilalți.

Cultura fîzică apare astfel ca sistem intermediar între sistemul social cu rigorile sale şi individul angajat în acest mecanism. Ea face parte din ansamblul educației permanente care urmăreşte dobândirea unor noi informații, cunoştințe, competențe.

Ideea de educație permanentă apare pentru prima dată în Franța, în anii '60 şi are la bază o participare impusă sau voluntară, forraalâ sau informală a, întregii populații de toate vârstele, în scopul favorizării dezvoltării personalității şi a participării acesteia la viața socială, în permanentă schimbare. Ea evidențiază astfel atât educația şcolară, cât mai ales educația extraşcolară a copilului şi adultului.

Plutarh spunea, încă în epoca elenismului: "cel mai bun profesor (mentor) este societatea". Această reflecție întăreşte convingerea noastră că monopolul educativ al instituțiilor şcolare trebuie să facă loc şi unor structuri responsabile de educația permanentă, unor instituții sociale care să îşi asume această responsabilitate.

Procesul dezvoltării umane presupune desigur un ansamblu ierarhic previzibil, dar diferențele interindividuale sunt uneori atât de marcate, încât fac imposibilă aplicarea unor "rețete" universal valabile. Specialiştii care se ocupă de acest proces vor gândi desigur la mobilitatea şi flexibilitatea unor programe de lucru care să răspundă cerințelor fiecărui subiect în parte.